

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a dr. Magyar Ágota ügyvéd által képviselt I. rendű, II. rendű, III. rendű és IV. rendű felpereseknek a dr. Hernádi László jogtanácsos által képviselt Veszprém Megyei Földhivatal /Veszprém, Vörösmarty tér 9./ alperes ellen közigazgatási határozat felülvizsgálata iránt indított perében a Veszprém Megyei Bíróság 2007. szeptember 5. napján meghozott 2.K.20.364/2007/9. számú jogerős ítélete ellen a felperesek részéről 10. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott helyen és napon - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság a Veszprém Megyei Bíróság 2.K.20.364/2007/9. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a Legfelsőbb Bíróság a felpereseket, hogy 15 napon belül egyetemlegesen fizessenek meg az alperesnek 20.000 (húszezer) forint felülvizsgálati eljárási perköltséget.

Kötelezi továbbá a felpereseket, hogy egyetemlegesen fizessenek meg a Magyar Államnak - külön felhívásra - 36.000 (harminchatezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A Veszprémi Körzeti Földhivatal a 10.024/8/2006. számú határozatával a helyrajzi számú földrészletekre vonatkozóan elutasította a felperesek termőföld belterületbe vonás céljára történő, végleges más célú hasznosításának engedélyezésére irányuló kérelmét. Határozata indokolásában megállapította, hogy a Kulturális Örökségvédelmi Hivatal Keszthelyi Irodája a 420/1066/006/2006. számú szakhatósági állásfoglalásában nem adta hozzájárulását a termőföldek végleges más célú hasznosításának engedélyezéséhez.

A felperesek fellebbezése folytán az alperes a 2007. január 31. napján meghozott 10.035/2/2007. számú határozatával helybenhagyta

az elsőfokú közigazgatási határozatot. Határozata indokolásában rögzítette, hogy a kulturális örökség védelméről szóló 2001. évi LXIV. törvény /a továbbiakban: Kövt./ 63. §-ának /4/ bekezdése szerint az illetékes kulturális örökségvédelmi hivatal régészeti lelőhelyeken, továbbá műemléki területeken szakhatóságként jár el. A közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény /a továbbiakban: Ket./ vonatkozó szabályai értelmében a Kulturális Örökségvédelmi Hivatal Elnöke másodfokú állásfoglalásában helybenhagyta az elsőfokú hatóság által adott szakhatósági állásfoglalást. Döntését azzal indokolta, hogy az érintett földrészletek a 4666. törzsszámon nyilvántartott védett műemléki területen fekszenek, és érintik a 8735. számon nyilvántartott régészeti lelőhelyet. A régészeti emlékegyüttest az illetékes szakminisztérium KM 20230/1977. számú határozatával nyilvánította történeti-régészeti jelentőségű területté. A Kövt. 9. §-ára, 10. § /1/ és /2/ bekezdéseire, 13. § /1/ bekezdésére, 41. § /2/ bekezdésére és 43. §-ának /1/ bekezdésére hivatkozással a másodfokú szakhatóság megállapította, hogy a kérelem célja, ezen belül a terület más célú hasznosításának engedélyezése is örökségvédelmi érdekeket sért, ezért a más célú hasznosítás engedélyezéséhez nem járult hozzá.

A felperesek keresetükben kérték a közigazgatási határozatok hatályon kívül helyezését, arra alapítottnak, hogy a szakhatósági állásfoglalás megalapozatlan.

A megyei bíróság ítéletével a felperesek keresetét elutasította. Ítéletének indokolásában rögzítette, hogy a felperesek ingatlana külterületi, szántó művelési ágú ingatlan. Korábban az ingatlanok a III. építési övezet alá tartoztak, lakóterületi besorolásban, és döntött a képviselő-testület arról, hogy meghatározott feltételek teljesülése esetén a területek belterületbe vonhatók. Időközben azonban a rendezési terv módosításra került, és 2006. augusztus 30. napjával hatályba lépett az önkormányzat 11/2006. /VIII. 30./ rendeletével elfogadott Helyi Építési Szabályzata és Szabályozási Terve. Eszerint a felperesi ingatlanok általános mezőgazdasági besorolásúak, mely területen a kialakítható legkisebb telekméret és a beépíthető legkisebb teleknagyság 10.000 m². Az új rendezési terv elfogadása és az övezeti besorolás során az önkormányzat figyelembe vette a Kulturális Örökségvédelmi Hivatal, mint szakhatóság véleményét is.

A Kövt. másodfokú szakhatósági állásfoglalásban megjelölt rendelkezéseire, az épített környezet alakításáról és védelméről szóló 1997. évi LXXVIII. törvény /a továbbiakban: Étv./ 8. § /1/ bekezdésének d/ pontjára, a termőföldről szóló 1994. évi LV. törvény /a továbbiakban: Tft./ 46. §-ának /1/ bekezdésére, illetőleg a Ket. 44. § /1/ bekezdésére és 45. §-ának /1/ bekezdésére hivatkozással a megyei bíróság megállapította, hogy a földhivatal jogszerűen döntött a felperesek kérelmének

elutasításáról. A szakhatósági állásfoglalás megalapozott volt, mert a felperesek által hivatkozott, korábban kiadott eltérő állásfoglaláshoz képest tényállásbeli azonosság nem állapítható meg, figyelemmel arra, hogy az időközben elfogadott építési szabályok szerint a felperesek ingatlana más övezeti besorolás alá tartozik.

A jogerős ítélet ellen a felperesek nyújtottak be felülvizsgálati kérelmet, amelyben kérték annak hatályon kívül helyezését és a kereseti kérelemnek megfelelő döntés hozatalát, másodlagosan hatályon kívül helyezését és a megyei bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását. Álláspontjuk szerint ingatlanaik végleges más célú hasznosítása és belterületbe vonása nem eredményezi a szakhatósági állásfoglalásban írt sérelmeket. A belterületbe vonás az adott település közigazgatási határait változtatja meg, a szakhatóság állásfoglalása nem okszerű, hiszen fizikailag nincs változás, az adott területek jogi jellege, és nem fizikai jellege változik meg. Előadták továbbá a felperesek, hogy Nemesvámos Község Képviselő-testülete a 166/2005. /X. 27./ számú határozatában döntött arról, hogy a hrsz-ú ingatlanokat - meghatározott feltételek teljesülése mellett - belterületbe vonja. Az érintett ingatlanok övezeti besorolása módosításának lehetősége záros határidőn belül nem teremtdött meg, a törvényi kötelezettség teljesítése érdekében szükségessé vált az új rendezési terv elfogadása.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában fenntartását kérte. Előadta, hogy a szakhatóságok állásfoglalásukat a tények ismeretében, a hatályos jogszabályokat megjelölve adták meg, a Ket. 44. §-ának /2/ bekezdése értelmében döntése meghozatalánál kötve volt a szakhatóság jogszabályon alapuló állásfoglalásához.

A felülvizsgálati kérelmet a Legfelsőbb Bíróság a Pp. 274. §-ának /1/ bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A felülvizsgálati kérelem alaptalan.

A Kövt. 9. §-a szerint a régészeti lelőhelyeket - a fenntartható használat elvének figyelembevételével - csak olyan mértékben lehet igénybe venni, hogy azok állománya számottevően ne csökkenjen, illetve eredeti összefüggéseik jelentősen ne károsodjanak.

A Kövt. 10. §-ának /1/ és /2/ bekezdése előírja, hogy a régészeti örökség elemeit lehetőleg eredeti lelőhelyükön, eredeti állapotukban, eredeti összefüggéseikben kell megőrizni. A régészeti lelőhelyek védelmére irányuló intézkedéseknek elsősorban megelőző, szükség esetén mentő jellegűeknek kell lenniük.

A Kövt. 13. §-ának /1/ bekezdése akként rendelkezik, hogy a védetté nyilvánított régészeti lelőhelyeken nem lehet olyan tevékenységet

folytatni, amely a lelőhelynek akár részleges állapotromlását eredményezheti.

A Kövt. 41. §-ának /2/ bekezdése írja elő, hogy a műemlékeket épségben, jellegük megváltoztatása nélkül kell fenntartani. A fenntartási, jó karban tartási kötelezettség a műemlékek esetében a rendeltetésszerű használatához szükséges műszaki állapot fenntartásán túlmenően kiterjed az azok sajátos értékeit képező építészeti, képző- és iparművészeti, valamint kertépítészeti alkotórészeire és tartozékaira, felszerelési tárgyaira.

A Legfelsőbb Bíróság a rendelkezésre álló peradatok alapján - egyezően a megyei bírósággal - megállapította, hogy az alperesi hatóságok eljárásában közreműködő első- és másodfokú szakhatóságok a Kövt. idézett rendelkezései alapján kiadott nemleges állásfoglalásai törvényesek voltak, így ezek alapján az alperesi hatóságok is jogszerű határozatot hoztak a felperesek kérelmének elutasításáról.

A Pp. 270. §-ának /2/ bekezdése értelmében a jogerős ítélet vagy az ügy érdemében hozott jogerős végzés felülvizsgálatát a Legfelsőbb Bíróságtól jogszabálysértésre hivatkozással lehet kérni.

A Legfelsőbb Bíróság annak ellenére elvégezte a jogerős ítélet, illetőleg a szakhatósági állásfoglalások és az alperesi határozatok felülvizsgálatát, hogy a felperesek nem jelöltek meg semmilyen konkrét jogszabályi rendelkezést, amelyet a szakhatósági állásfoglalások sértene, csak arra hivatkoztak, hogy a Kulturális Örökségvédelmi Hivatal állásfoglalása nem megalapozott.

Alaptalan volt a felperesek hivatkozása felülvizsgálati kérelmükben a 166/2005.(X.27.) számú képviselő-testületi határozatra is. A Legfelsőbb Bíróság a peradatokból (a jogerős ítélet indokolásából, illetőleg Nemesvámos és Veszprémfajsz községek körjegyzőjének 1331-2/2007. számú, 2007. április 12-én keltezett, a megyei bírósághoz küldött tájékoztatásából) megállapíthatónak találta, hogy a 11/2006.(VIII.30.) képviselő-testületi határozattal elfogadott Helyi Építési Szabályzat és Szabályozási Terv (mely módosította a korábbi rendezési tervet) szerint a helyrajzi számú ingatlanok általános mezőgazdasági besorolásúak, mely területeken a kialakítható legkisebb telekméret és a beépíthető legkisebb teleknagyság 10000 m².

Mindezek alapján a Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítéletet a Pp. 275. §-ának /3/ bekezdése alkalmazásával hatályában fenntartotta.

A pervesztes felpereseket a Pp. 82. §-ának /1/ bekezdése alapján kötelezte a Legfelsőbb Bíróság az alperes felülvizsgálati eljárási perköltségének a megfizetésére.

A felperesek illetékfizetési kötelezettsége az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 50. §-ának /1/ bekezdésén alapszik.

Budapest, 2008. november 12.

***Dr. Buzinkay Zoltán sk. tanácselnök, Dr. Kárpáti Zoltán sk. előadó
bíró, Dr. Fekete Ildikó sk. bíró***

A kiadmány hitelével:

bírósági írnok